

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év október hó 11. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2018. október 17. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntettének kísérlete miatt D. Z. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év február hó 9. napján kelt 17.B.1861/2014/61. számú ítéletét D. Z. vádlottal szemben megváltoztatja.

A cselekményét társtettesként elkövetettnek minősíti.

A vagyonekhozást 24.343.032.- (huszonnégymillió-háromszáznegyvenháromezer-harminckettő) forintra rendeli el.

A személyazonosító okmányának száma jelenleg

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2018. február 09. napján kihirdetett 17.B.1861/2014/61. számú ítéletében bűnösnek mondta ki D. Z. vádlottat költségvetési csalás büntettének a kísérletében [Btk. 396.§ (1) bek. a) pont és (5) bek. b) pont]. Ezért őt 2 évi szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, azzal, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az U.-F. Fűrészipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. f.a.-val szemben 24.244.300,- Ft erejéig vagyonekhozást rendelt el. Rendelkezett a bűnjelekről és a vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült 1.134.400,- forint büntügyi költség államnak történő megfizetésére.

Az ítélettel szemben - a jogorvoslat bejelentésére három napi határidő fenntartását követően - a védő jelentett be fellebbezést téves ítéleti minősítés és ezzel összefüggésben részben felmentés, részben enyhítés iránt. A vádlott részéről jogorvoslati nyilatkozatra nem került sor, az ügyész a törvényszék ítéletét tudomásul vette.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, ebből kifolyólag téves minősítésen alapuló és büntetést kiszabó részében is törvénysértő. Az ítéleti tényállás 2. pontjában rögzített cselekmények esetében ugyanis kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy D. Z. tudata átfogta volna, hogy a cég nevében valótlan tartalmú „nullás” bevallások benyújtására kerül sor. A törvényszék az ezt alátámasztó bizonyítékokat (H.né L. Sz., P. K., T. A. J.né, B. J.) egybehangzó vallomásai arról, hogy a Kft. könyvelési ügyeibe D. Z.

nem folyt bele, azokat kizárólag az e körben szakértelemmel rendelkező néhai D. Z.né intézte) továbbá D. Z.né tényállásban is rögzített cselekvőségét figyelmen kívül hagyva, iratellenesen állapította meg, hogy az adóbevallási kötelezettség elmulasztására, illetve azok valótlan tartalommal történt benyújtására a vádlott tudtával és beleegyezésével került sor. Erre a rendelkezésre álló bizonyítékokból ténybeli következtetés sem vonható. A vádlott ügyvezetői minősége ehhez önmagában nem elegendő. A társaság által alkalmazott szakképzett könyvelőkre, D. Z.né személyes közreműködésére és szakmai hozzáértésére figyelemmel alappal bízhatott abban, hogy az érintett személyek törvényesen végzik munkájukat, a könyvelésben való személyes részvétele és annak ellenőrzése racionálisan nem volt indokolt. Az ellenőrzési kötelezettség elmulasztása legfeljebb gondatlanságának lehetőségét vethetné fel, a költségvetési csalásnak azonban gondatlan alakzata nincs. Az elsőfokú ítélet tehát megalapozatlanul, a vádlotti tudattartalmat igazoló konkrét bizonyíték nélkül, a vádlott ártatlanságát igazoló objektív bizonyítékok (tanúvallomások) ellenére kizárólag az adóbevallások benyújtása és az adófizetés elmulasztása magatartások között felállított fiktív, logikailag összefüggéstelen, irracionális kapcsolatból vezette le a vádlott bűnösségét. A valótlan tartamú bevallásnak azonban nem következménye a közterhek befizetésének elmulasztása, a közterhek megfizetésének elmulasztásáról történő tudomásszerzés pedig nem bizonyítja, hogy az ügyvezető a bevallások valótlan tartalmáról is tudomással bírt. A járulékfizetés elmaradása önmagában nem valósít meg bűncselekményt, abból logikailag sem vonható következtetés arra, hogy a vádlottnak tisztában kellett lennie, hogy a Kft. a járulékokat be sem vallotta, ahogyan arra sem, hogy a valótlan nyomtatványok benyújtására ő adott volna utasítást vagy azokat jóváhagyta. Miután ezek alapján a vádlott bűnössége a 2. tényállási pontban írt cselekmények tekintetében nem állapítható meg, így jogszabálysértő az e cselekményekkel okozott adóbevétel csökkenésnek az elkövetési érték körében történő figyelembe vétele, csakúgy mint az üzletszerűségnek, a bűncselekmény minősítő körülményének megállapítása. A törvényszék ítélete ezen túlmenően a megállapított tényállás ellenére nem tartalmaz utalást sem a folytatólagosságra, sem a halmazati rendelkezések alkalmazására, ezért ez okból is jogszabálysértő. Tekintettel arra, hogy a vádlott bűnössége kizárólag az 1. tényállási pontban írt magtartása vonatkozásában, az ott megjelölt elkövetési érték tekintetében állapítható meg, az üzletszerűség hiányában D. Z. cselekménye a Btk. 2.§-a alapján a rá kedvezőbb elbíráláskori törvény alkalmazása mellett a Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettének kísérlete megállapítására lehet csak alkalmas. A cselekmény enyhébb minősülése folytán a büntetés kiszabása során irányadó középérték a törvényszék által alkalmazott 7 év 6 hónap helyett 5 évi szabadságvesztés. A felsorolt enyhítő körülményekre és a cselekmény kísérleti szakban rekedésére figyelemmel a Btk. 82.§ (4) bekezdésének alkalmazásával 1 évnél rövidebb tartamú szabadságvesztés, vagy a Btk. 82.§ (3) bekezdése alapján közérdekű munka büntetés kiszabása indokolt. Mindezek alapján indítványozta a hogy a Fővárosi Ítéltábla mit másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlott bűnösségét kizárólag az 1. tényállási pontban írtakkal összefüggésében megállapítva cselekményét a Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntette kísérleteként minősítése, melyért őt elődlegetesen közérdekű munka büntetésre, másodlagosan 1 évnél rövidebb tartamú szabadságvesztésre ítélje.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2018. május 16. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblára 2018. május 17. napján érkezett BF.285/2018/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a megállapított tényállás megalapozott és mentes az 1998. évi XIX. törvény 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, így az 1998. évi XIX. törvény 352.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó azzal, hogy az ítélet 28. oldal 3. bekezdésében írt indokolás-rész is a tényállás részének tekintendő. A Fővárosi Törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének is. Részletesen számot

adott arról, hogy a tanúk vallomásait és az okiratokat összevetve, azokat hogyan mérlegelte és miért vont következtetést a vádlott bűnösségére. Indokolása iratellenes megállapítást vagy helytelen logikai következtetést nem tartalmaz. A felmentést célzó fellebbezés valójában a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, így a másodfokú eljárásban a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethet. A törvényszék a hibamentes tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes, helytállóan került sor az elbíráláskor hatályos büntető törvények alkalmazására is. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket jórészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. További súlyosító körülmény ugyanakkor a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága. A vádlottal szemben kiszabott súlyosnak nem tekinthető büntetés igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, alkalmas a Btk. 79.§-ában írt büntetési célok elérésére, de összhangban áll a Btk. 80.§-ában rögzített bünteteskiszabási elvekkel is. Eltúlzottnak nem tekinthető. Az ítélet járulékos kérdésekben hozott rendelkezései ugyancsak törvényesek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel támadott ítéletet az 1998. évi XIX. törvény 358.§ (2) bekezdése alapján nyilvános ülésen az 1998. évi XIX. törvény 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben. Bejelentette azt is, hogy nyilvános ülése kitűzése esetén azon az ügyész részt venni nem kíván.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás lefolytatására az 1998. évi XIX. törvény 361.§ (1) bekezdése alapján 2018. május 31. napján 2018. október 11. és 17. napjaira nyilvános ülést tűzött ki.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakkal egyezően szólalt fel.

A vádlott magát a ... sorszámú személyazonosító igazolvánnyal igazolva előadta, hogy a személyi körülményeiben az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest változás nem történt, az ügy érdemében felszólalni nem kívánt.

Az utolsó szó jogán valamennyi tényállási pont tekintetében az ártatlanságát hangsúlyozta, felmentését kérte.

A tényállást, minősítést és a kiszabott büntetés mértékét egyaránt támadó védői fellebbezés nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. február 09. napján kihirdetett 17.B.1861/2014/61. számú ítéletét a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta, így a felülbírálat - arra tekintet nélkül, hogy ki és milyen okból fellebbezett - a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetésre és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 01. napjától új eljárási törvény, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) lépett hatályba. Az eljárási cselekmények törvényes voltát azonban a fogatosításuk idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.). Ezzel kapcsolatosan a Be. 870. § (1) bekezdése is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítéltábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta; míg a másodfokú eljárás során a Be. 868.§ (1) bekezdése alapján 2018. július 01. napjától a Be.

rendelkezései érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az 1998. évi XIX. törvényben foglalt eljárási szabályokat betartva, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le. Az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezéséhez vezető a Be. 607.-608.§-ában meghatározott, valamint az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. A törvényszék a tanács összetételében bekövetkezett változást követően a 2017. május 31. napján tartott tárgyaláson, illetve a 2017. november hó 09. napján tartott tárgyaláson az 1998. évi XIX. törvény 287.§ (3) bekezdésében írtaknak megfelelően a tárgyalást előlről kezdte és az 1998. évi XIX. törvény 287.§ (4) bekezdésével összhangban azt a korábbi tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte. A felek részére az indítványtétel és észrevételezés lehetőségét biztosította. Betartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos lényeges eljárási rendelkezéseket is, a terhelt, a tanúk és a szakértők figyelmeztetései törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. A bizonyítási eljárás során az észrevételezés, indítványtétel és kérdésfeltevés jogát ugyancsak maradéktalanul biztosította.

Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta. A releváns bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte és a tárgyalás anyagává tette, ítéletében a szükséges részletességgel, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően egyenként és összességükben is értékelte.

A megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 590.§ (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban a 2. tényállási pont tekintetében - az elsőfokú bíróság ítélete 28. oldalán kifejtette téves jogi álláspontjára visszavezethetően - nem tartalmazza az UNIC-FAGUS Kft-t, mint munkáltatót 2010. november hónapra vonatkozóan terhelő 3%-os mértékű egészségbiztosítási járulék összegét 98.732,- forintos összegét, illetve ennek figyelmen kívül hagyása miatt tévesen rögzíti a ténylegesen okozott és a cselekménnyel okozni kívánt vagyoni hátrány mértékét., nem tartalmaz továbbá utalást a költségvetésbe történő befizetési kötelezettség alapját képező jogszabályokra. A tényállás ezért hiányos, részben pedig iratellenes, így az ítélet a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontjában írt okokból részlegesen megalapozatlan.

Miután azonban e hiányosságok a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetők, az elsőfokú ítélet ezen hibái a felülbírálat során is orvosolhatóak voltak az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltőábla az ítélet 8. oldalán található táblázat 11. sorának utolsó oszlopában a munkáltatót terhelő 3% mértékű egészségbiztosítási járulék 2010. november havi összegét a könyvszakértői vélemény kiegészítésének 1.sz. mellékletében (708/2012.bü.sz. nyom.ir. 2473.o) rögzített adatok alapján 98.732,- forintban jelöli meg, és ezzel összefüggésben a munkáltatót terhelő 3% mértékű egészségbiztosítási járulékbérvétel csökkenés 2010. évi összegét a táblázat utolsó sorának utolsó oszlopában 1.269.903,- forintra helyesbíti.

Az ítélet 8. oldalán található táblázatot követően a tényállást kiegészíti azzal, hogy:

Az UNIC-FAGUS Kft-t terhelő, a táblázatban részletezett adó- és járulékfizetési kötelezettség a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény 18.§ (1) bekezdés a) és b) pontjain, a 19.§ (1) bekezdésén, a 19.§ (2) bekezdés a) pontján, a 19.§ (3) bekezdésén, a 20.§ (1) és a 24.§ (1) bekezdésén, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 46.§ (1) és (3) bekezdésén,

47.§-án, 49.§ (1) bekezdésén, valamint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. 31.§ (1) és (2) bekezdésén. 35.§ (1) bekezdésén alapul.

A 9.o első bekezdésében a vádlott 1-2. tényállási pontban írt magatartásával okozni kívánt vagyoni hátrány összegét 119.100.580,- forintra, a ténylegesen bekövetkezett vagyoni hátrány összegét pedig 24.343.032,- forintra helyesbíti.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A fellebbviteli főügyészség indítványában írtakra figyelemmel itt szükséges utalni arra, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete az 1. tényállási pont tekintetében maradéktalanul tartalmazza azokat a tényeket, melyekben a törvényi tényállás elemei tetten érhetők, így a hivatkozott lényegében jogkövetkeztetéseket tartalmazó indokolásrész törvényi tényállásba történő átemelést indokoltnak nem tartotta.

A Fővárosi Törvényszék kimagasló színvonalon tett eleget indokolási kötelezettségének is. Ítélete 9-25. oldalán tényállási pontonként mutatta be a rendelkezésre álló bizonyítékokat és adott számot arról, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, a terhelti védekezést mely körben és milyen okokból vetette el. Megállapításaival - melyeket az 1. tényállási pontot illetően fellebbezésében a védelem sem támadott - az ítélet tábla is maradéktalanul egyetértett, azok kiegészítésre nem szorultak. A vádlott cselekvőségére és tudattartalmára levont következtetései - a védő fellebbezésben írtakkal szemben - a 2. tényállási pont tekintetében is helytállóak. A konkrét esetben a valótlan tartalmú adóbevallások benyújtására Heródekné László Szilvia és Patyi Krisztina tanúvallomásai alapján egyértelműen vezetői, „stratégiai” döntés alapján került sor, a közvetlen utasítást a könyvelők részére D. Z.né adta ki, annak oka forráshiány volt. Tóth Attila Jánosné tanúvallomásából megállapíthatóan, a vádlott a vajszlói telephelyen - szemben D. Z.néval - heti rendszerességgel megjelent, ilyenkor a D. Z.né részére továbbítandó iratokat - jelenléti ívek, számlák stb. - is maga vette át, sőt amikor nem volt pénz a munkabérek átutalással történő kiegyenlítésére, az ahhoz szükséges készpénzt is D. Z. biztosította oly módon, hogy azt a telephelyre személyesen levitte. A tanú vallomása és a vádlott, illetve D. Z.né társaságban betöltött szerepe tehát alapos következtetést enged arra is, hogy a kifizetéshez szükséges forrásokat D. Z. - nem pedig D. Z.né - biztosította. Ha pedig a valótlan tartalmú járulékbemutatók benyújtására forráshiány miatt került sor, a források biztosítása pedig a vádlott feladata volt - amire a figyelmét D. Z.né dolgozói bérkifizetések esetén fel is hívta - a másodfokú bíróság álláspontja szerint is ítéleti bizonyossággal vonható következtetés arra, hogy a valótlan tartalmú járulékbemutatók benyújtására és ezzel a járulékfizetési kötelezettség elkerülésére vonatkozó döntést is a vádlott hozta meg, illetve arra az egyetértésével, a szándékának megfelelően került sor. Mindezek, továbbá D. Z.né társaságban betöltött közvetlen érdekeltiségének hiánya és az őt a vádlotthoz fűző hozzátartozói viszonya mellett a vádlott megtevesztésének lehetősége is kizárható, erre a vádlott maga sem hivatkozott.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekményeinek jogi minősítése is törvényes. Az ítélet 25-28. oldalán található, az időbeli hatály kapcsán kifejtett kiemelkedően színvonalas indokolásban helyesen foglalt állást a Btk. 2.§-a alapján a vádlott cselekményének kedvezőbb elbírálását eredményező, az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazásáról, és a hivatkozott bírói gyakorlatnak megfelelően, törvényesen mutatott rá az üzletszerűséget megalapozó körülmények fennállására is.

A védő fellebbezésében az elsőfokú bíróság e körben kifejtett jogi érveit maga sem kifogásolta, az üzletszerűség megállapítását, azon keresztül a cselekmény jogi minősítését a 2. tényállási pontban

rögzített terhelti cselekvőség vitatása útján támadta, ami azonban a fentiek szerint megalapozott tényállás mellett eredményre nem vezethetett. Itt szükséges utalni arra is, hogy a költségvetési csalás bűncselekménye vonatkozásában az üzletszerűség megállapításának nem akadálya az, hogy a bűncselekmény törvényi tényállásán belül értékelésre kerülő különböző elkövetési magatartások törvényi egységet alkotnak. (BH.2015.59.)

A védői állásponttal szemben nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott 1. és 2. tényállási pontban írt cselekményeit egységesen egy rendbeli költségvetési csalás bűntetteként értékelte és a folytatólagosságra utalást, illetve bűnhalmazat megállapítását egyaránt mellőzte.

A költségvetési csalás törvényi tényállásának megalkotásánál ugyanis a törvényhozó célja az volt, hogy minden olyan büntetendő magatartást, amely a legszélesebb körben meghatározott költségvetés legtágabban meghatározott vagyoni sérelmével járhat, a költségvetési csalás tényállásába illessze. A költségvetési csalás tényállása ún. összefoglalt bűncselekmény, azaz a törvényi egység egy másik típusától, a folytatólagosságtól eltérő, olyan törvényi egység, amely akár egymással össze nem függő cselekményeket olvaszt egyetlen bűncselekmény tényállásába. Ennél fogva nem kizárt a bűncselekmény-egységként értékelése az egyébként térben is időben is elkülönülten végrehajtott cselekményeknek. A bűncselekményegységet a vádemelés időpontja zárja le, így valamennyi, az addig eltelt időszakban megvalósult tényállásszerű részecselekmény a törvényi egység körébe tartozik függetlenül attól, hogy azokat különböző adó- és járuléknemekre, vagy költségvetési támogatásokra követték el, ahogy akkor is, ha azok külön-külön nem minősülnének bűncselekménynek. (BH.2018.162.)

A hivatkozott eseti döntésben is megjelenő jogértelmezésre figyelemmel téves az elsőfokú bíróságnak az ítélet 28. oldala alulról második bekezdésében kifejtett azon álláspontja miszerint a törvényi egységet csak olyan részecselekmények képezhetnek melyek önmagukban is bűncselekményt valósítanak meg. Következésképpen tévedett akkor is, amikor a munkáltatót terhelő 3% mértékű egészségbiztosítási járulék 2011. évi novemberére vonatkozó 98.732,- forintos összegét a vagyoni hátrány megállapítása körében a Btk. 462.§ (3) bekezdésében rögzített bűncselekményi értékhatárra tekintettel figyelmen kívül hagyta. Érvelése csak az esetben lehetne helytálló, ha a részecselekmény az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezések alapján bűncselekményt nem valósítana meg, hiszen ekkor a Btk. 2.§ (2) bekezdése alkalmazásának lehetősége fel sem merülhetne. Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezései alapján az egységet a vádlott adócsalási cselekményei körében a folytatólagosság teremtette meg. A jelen esetben a vádlott által bevallani és megfizetni elmulasztott munkáltatót és munkavállalót terhelő egészségbiztosítási járulék együttes összege 2010. november hónapban azonban 330.039,- Ft volt, mely a 100.000,- forintot, azaz a bűncselekményi értékhatárt az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerint is meghaladta. Az adócsalás bűncselekményének rendbelisége az adó- és járuléknemekhez igazodik. A vádlott, mint az U.-F. Kft. ügyvezetője által azonos magatartással bevallani és megfizetni elmulasztott egészségbiztosítási járulék azonban ugyanazon költségvetést illető ugyanazon járuléknem, azt a foglalkoztató vallja be és fizeti meg függetlenül attól, hogy a költségeket részben a foglalkoztató részben pedig a biztosított viseli. A munkáltatót és munkavállalót terhelő egészségbiztosítási járulékfizetési kötelezettség elmulasztásával megvalósított részecselekmények ezért az elkövetéskori szabályok szerint is azonos, egy rendbeli bűncselekmény keretein belül értékelendők. A munkáltatót 2010. novemberében terhelő 98.732,- Ft egészségbiztosítási járulék figyelmen kívül hagyása ekként törvénysértő. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábra ezen összeggel a tényállás kiegészítette és az elkövetési értéket pontosította. A költségvetési csalással veszélyeztetett vagyoni hátrány teljes összege helyesen 119.100.580,- Ft, a ténylegesen bekövetkezett vagyoni hátrány pedig 24.343.032,- Ft. Mindennek azonban a cselekmény minősítésére érdemi kihatása nem volt.

A bűncselekmény egységesen kísérletként történt minősítése, az önkéntes elállás lehetőségének elvetése az ítélet 28. oldal utolsó és 29. oldal első bekezdésében írtak szerint törvényes.

Tévedett ugyanakkor a törvényszék amikor D. Z. vádlott cselekvőségét egységesen tettesi magatartásként értékelte. Figyelmen kívül hagyta ugyanis, hogy a költségvetési csalás 396.§ (1) bekezdés a) pontjában rögzített alakzata általános alanyra utal, a vádlott pedig a törvényi egység 2. tényállási pontban rögzített részcsелеkményei kapcsán a valótlan tartalmú bevallások elkészítéséről rendelkező, majd azokat munkaköréből fakadó kötelezettségéből eredően benyújtó, azok valótlan tartalmáról tudomással bíró, ekként tényállásszerű elkövetési magatartást kifejtő D. Z.-néval szándékegységben cselekedett. D. Z. mint a társaság ügyvezetője - azaz a társaságot terhelő adóbevallási és fizetési kötelezettség közvetlen címzettje pedig maga is tényállásszerű elkövetési magatartást tanúsított, hiszen tisztában volt azzal, hogy a valótlan ún. „nullás” bevallások benyújtásával az általa képviselt társaság a járulékbevallási és megfizetési kötelezettségét nem teljesítette, a járulékfizetési kötelezettség szempontjából releváns valós adatokat az adóhatóság előtt elhallgatta. A törvényi egységet képező bűncselekményt ezért - az általa megvalósított súlyosabb elkövetői alakzathoz igazodóan egységesen - a Btk. 13.§ (3) bekezdése alapján társtettesként követte el.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék jórészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlott terhére megállapított súlyosító körülmények ugyanakkor a társas elkövetésre utalással továbbá - amint arra a fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott - a költségvetést károsító bűncselekmények köztudomásúan jelentős elszaporodottságával kiegészítendők. Mindennek tükrében az elsőfokú bíróság által a cselekmény kísérleti szakban rekedésére, a vádlott büntetlen előéletére és a vádlottnak fel nem róható jelentős időmúlásra figyelemmel a Btk. 82.§ (1) és a Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pontja indokolt alkalmazásával kiszabott 2 évi szabadságvesztés inkább enyhe mint eltúlzott. Összhangban áll a Btk. 79.§-ában rögzített büntetési célokkal és maradéktalanul megfelel a Btk. 80.§-ában írt büntetés kiszabási elveknek is. A további enyhítésére irányuló védői fellebbezés a bűnösség alapját képező tények változatlan körére és a cselekmény változatlanul törvényes minősítésére figyelemmel eredményre nem vezethetett. Itt szükséges utalni arra, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény jellege, továbbá D. Z. jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján a Btk. 79.§-ában írt büntetési célok elérése indokolta volna a Btk. 50.§-a alapján pénzbüntetés kiszabását is, erre azonban a másodfokú bíróságnak a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában a Be. 595.§ (4) bekezdés e) pontjában írtakra figyelemmel a súlyosítási tilalom folytán törvényi lehetősége nem volt.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a végrehajtás felfüggesztésére, a próbaidő tartamára és végrehajtás esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára és vonatkozó ítéleti rendelkezések az ítélet 30. oldalán hivatkozottak szerint helytállók.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV.17.) AB határozatának [74] bekezdésében kifejtett alkotmányos követelményekre figyelemmel ugyanakkor kiegészítendő azzal, hogy a bíróság vádlottat a cselekmény hosszabb időn át tartó üzletszerű elkövetésére és felelőssége belátásának jelenleg is tapasztalható teljes hiányára figyelemmel a Btk. 102.§ (1) bekezdésében írtak szerint a büntetett előléthez fűződő előzetes mentesítés kedvezményében részesítésére érdemesnek nem találta.

Az U.-F. Fűrészipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. f.a.-val szemben a vagyonekbevétele elrendelése az indokolásban hivatkozott büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelő, az intézkedést azonban a másodfokú bíróság munkáltatót 2010. novemberében terhelő 98.732,- Ft

egészségbiztosítási járulék elkövetési érték körében történt figyelembe vétele okán 24.343.032.-forintra rendelte el.

Az ítélet járulékos, a lefoglalt bűnjelekre és a bünyügyi költségre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. február 9. napján kelt 17.B.1861/2014/61. számú ítéletét - a tényállás pontosítása és kiegészítése mellett - a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

A vádlott új személyazonosító igazolványának számát a rendelkező részben rögzítette.

Budapest, 2018. év október hó 17. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szalai Géza s.k.
előadó

Dr. Katona Tibor s.k.
bíróbíró

Záradék:

A Fővárosi Törvényszék 2018. február 9. napján kelt 17.B.1861/2014/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.129/2018/13. számú ítéletében írt változtatással 2018. október 17. napján jogerős.

Budapest, 2018. október 17.

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző